

Aki Jézusban marad, az sok gyümölcsöt terem

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a mai nap igéjét, ahogyan megírva találjuk Ézsaiás próféta könyve 5. fejezetének az elsőtől a 7. verseiben a következőképpen: "Dalt éneklek kedvesemről – szerelmesem szőlőjéről. Szőlője volt kedvesemnek kövér hegyoldalon. Fölásta, és megtisztította a kövektől, beültette nemes vesszővel. Közepére tornyot emelt, sajtót is vágatott benne. Várta, hogy jó szőlőt teremjen, de az – vadszőlőt termett! Most azért, Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és a szőlőm között! Mit kellett volna még a szőlőmmel tenni, amit meg nem tettem? Azt vártam, hogy jó szőlőt terem majd, miért termett mégis vadszőlőt? Megmondom én nektek, most mit teszek szőlőmmel: kerítését lerombolom, hogy lelegeljék, kőfalát kidöntöm, hogy összetiporják! Hagyom, hogy elvaduljon: nem metszik, nem kapálják, fölveri a tövis és a gaz. Megparancsolom – a felhőknek is, hogy ne adjanak rá esőt! – A Seregek Urának szőlője: Izráelnek háza, és gyönyörű ültetvénye: Júda férfiai. Törvényességre várt, és lett önkényesség, igazságra várt, és lett kiáltó gázság!" – Urunk, milyen fájó érzés rádöbbedni arra, hogy mi magunk vagyunk a Te szőlőd. Milyen fájó érzés látni, hogy hiába adtál meg mindent nekünk ahhoz, hogy gazdag termést hozzunk, mi mégis vadszőlőt termettünk jó szőlő helyett. Mi Benned bízunk mégis! Emlékezzél meg Urunk, a Te irgalmadról és kegyelmedről, és ismertesd meg velünk a Te utaidat igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim!

A mai vasárnap az Úr Szolgájának a vasárnapja. A Mennyei Atya szolgálja: Jézus. Az a Jézus, aki az oltár előtt felolvasott igében (Lk 13,6-9) a már három éve semmit sem termő fügefát a minden áron megmenteni akaró vincellér. Az a Jézus, akit a Gazda fiaként a gonosz szőlőmunkások kidobtak a szőlőn kívülre, és megöltek (Mt 21,33-41). Az Úr szolgálja az a Jézus, aki éppen a halálával mentett meg minket azért, hogy vadszőlő helyett Benne növekedő, sok gyümölcsöt termő szőlő legyünk. **A mai igehirdetésben először átgondoljuk, hogy milyen szőlő volt Isten választott népe, Izráel. Másodszor: átgondoljuk, hogy mennyire elvadult szőlő vagyunk mi, saját magunk. Végezetül pedig: reménységet és a megváltásunkhoz erőt merítünk a szőlősgazdának és az Úr szolgájának az irgalmából és kegyelméből.**

Szinte láthatjuk Ézsaiás prófétát, amint az őszi szüret utáni lombosítási ünnepén, a sokadik átmulatozott nap után kiáll Izráel gazdag és előkelő családjainak a közepére, és elkezd egy szerelmes dalt énekelni: „Dalt éneklek kedvesemről...”. Mindenki emeli a poharát, de hoppá! **A dal máris irányt vált:** „Szerelmesem szőlőjéről.” Mindenki kuncog: „de csavaros eszű ez a fickó...” és mindenki jót húz a borból az újbor ünnepén. Tovább is robog a nagy buli, hiszen a dalocska egy olyan mesebeli szőlőt ír le, amilyen szinte már nincs is... A földje annyira kövér, hogy héberül egyenesen az olajnak a fia. Ráadásul a föld fent van a napos, jó bort adó hegyoldalon, ahonnan minden földet le szokott mosni az esővíz, és csak a kopár kő marad. Leginkább pedig: a gazda mindent elkövetett azért, hogy jó termés legyen ott: *támfalat épített* a föld védelmére, *felásta, megtisztította* és *nemes szőlőt* ültetett bele. Nem is néhány évre tervezett előre, hanem sokra, ezért nem préskunyhót, hanem kőből készült présházat emelt a közepére, egész *tornyot*. Sok-sok bor kiperéselésére alkalmas *sajtót* is készíttetett. Körül is *kerítette*. Idáig még mindenki vigadozik, és bőszen kortyolgat.

Most jön a második csavar. A gazda várta, hogy jó szőlő teremjen, de vadszőlő termett. Ráadásul az eredeti héberben a vadszőlő ennél sokkal undorítóbb dolog: *rohadó, bűzlő szőlő*. Pedig az eredeti héberben a gazda *elképesztően nagyon várta*, hogy jó szőlő legyen és *elképesztően mindent megtett* ennek érdekében. Itt jön a gazda keserű felkiáltása: „Jeruzsálem lakói és Júda férfiai, tegyetek igazságot köztem és a szőlóm között!” (Ézs 5,3) És a mulatozó tömeg tagjai egytől egyig lefelé fordítják a hüvelykujjukat: „Szemétre kisbarátom, az ilyen bűzlő, rohadó szőlővel! Én mondom neked: szemétre!”

A próféta immár az általános helyeslés közepette folytatja. Kerítését lerombolom, kőfalát kidöntöm, hagyom, hogy elvaduljon. Figyeljünk meg itt valami nagyon fontosat: a gazda egy *szóval sem beszél arról*, hogy kivágja a szőlőt, és elégeti. Csupán magára hagyja a szőlőt – és az így teljesen tönkremegy. **És itt jön a harmadik, óriási csavar.** A nagy iddogálás és helyeslés közepén elhangzik egy látszólag ártatlan félmondat... Megparancsolom *a felhőknek* is, hogy ne adjanak rá esőt... (Ézs 5,6b). -- Szó bennszakad, hang fennakad, lehelet megszegik – ajtó megöl fehér galamb, egy *nagy felismerés* emelkedik... Hoppá!!! Ha a gazda parancsolni tud a felhőknek, akkor *ki is a gazda???* Csak nem Isten maga!?! Igen ám, de ha a gazda Isten, akkor – *Uramisten...* – micsodának is kell lennie a szőlőnek...??? Abbamaradnak a kortyok... Rettenet lesz úrrá a népen...

És a próféta a szemükbe vágja: A Seregek Urának (*a mindenki fölött uralkodó, mindenható Istennek*) szőlője: **Izráel háza. Isten törvényességre (azaz: *mispát-ra*) várt – és lett belőle: önkényesség (azaz *miszpáh: vérontás*). Isten igazságra (azaz: *cödáká-ra*) várt – és lett belőle: kiáltó gazság (azaz *cö-áká: az eltiportak jajkiáltása*).** A próféta az igeszakaszunk után hétszeres jaj-t kiált a dőzsölőkre, a nagyivókra, az igent nemnek mondókra, a hamis tanítókra, azaz szinte mindenkire, aki ott mulatozott előtte... Megjövendöli Izráel északi királyságának a szétszórását az asszírok által és Jeruzsálem igen nehéz napjait is.

Izráel népe pontosan úgy ismert magára Ézsaiás próféta szavaiban, ahogyan Dávid király hallgatta Nátán próféta szavait (2Sám 12). Először csak képes beszédet hallott mind a saját bűneiről, de úgy, mintha más követte volna el ezeket... Erre először mélységesen felháborodott mind, és egyetértett a prófétával. Ezek után mutatott rájuk a próféta: „*Te vagy az az ember!*” (2Sám 7b).

Kedves Testvérem! Te vagy az az ember, aki vadszőlőt termett nemes szőlő helyett...

Nézzünk saját magunkba, és számoljuk össze, hogy mi mindent kaptunk mi már Istentől... Isten *életet* adott nekünk ezen a földön. *Felnövelt* minket. Kaptunk egy családot, rokonokat (*néhányan persze itt azt mondják, hogy bár ne kaptuk volna őket, ők ezt a pontot húzzák ki, marad bőven elég...*). Kaptunk *tehetséget*. Kaptunk *tudást*. Kaptunk *lehetőségeket*. Kaptunk *elismeréseket*. Még az is lehet, hogy kaptunk már szerelmet is. A listát igen hosszan tudjuk majd otthon folytatni – ha egy kicsit is belegondolunk... **Kedves Testvéreim! Mire használtuk mindezt?** Mit *adtunk* mi másoknak? Mit *adtunk* mi – *Istennek?* *Mindig* *adtunk-e* sokat, *mielőtt bármit* követeltünk volna? Vagy előbb szüreteltük volna a termést – ráérünk mi kapálni majd utána is alapon? *Mi volt a mi termésünk?* *Milyen* volt, *mennyi* volt a mi termésünk? Bőséges? Ízletes? *Másoknak örömet és boldogságot* adó? Biztos? Hányinak? Mindig?

Ugye, ha bevonulunk a Jézus által a Hegyi Beszédben mondott belső szobánkba (Mt 6,6), akkor rádöbbenünk arra, hogy milyen kevés, és milyen satnya az, amit mi másoknak és Urunknak adni tudtunk mindazért cserébe, amellyel megajándékozott minket? Ugye, hogy joggal érezzük azt, hogy „valljuk magunkat bűnösnek és ezért kárhozatra méltónak”?

Mégis van reménységünk! Mi a mi reménységünk? Hadd mondjak el erre elsőként egy történetet. Báruk rabbi fia bújócskát játszott a társával. A kisfiú igen ügyesen elbújt. Nem is találta meg a társa. Egy idő után kiment a rejtékhelyéről – és akkor döbbent rá arra, hogy a társa nem is kereste... Bögve rohant az apjához, elmondani a kiáltó igazságtalanságot, ami vele történt. Báruk rabbinak – ahogyan a fiát hallgatta – könnybe lábadt a szeme. „*Tudod kicsi fiam*” – mondta neki – „*Isten is pontosan ugyanígy elkeseredik, mint te, amikor mi nem keressük Őt. És hányszor, de hányszor nem tesszük ezt...*”

Kedves Testvéreim! **Isten mérhetetlen szeretete a mi reménységünk.** Istennek az a szeretete, amelyet Ézsaiás próféta még az ítélethirdetése után is megjelenít a mai igeszakaszunk végén azzal, hogy *gyönyörű* ültetvénynek nevezi Júda büzlő és rohadt szőlőt termő férfijait (Ézs 5,7b). Isten minden rohadásunk és bűzünk ellenére is tudja és látja azt, hogy mi milyen gyönyörűek vagyunk...

És **Ézsaiás történetének itt nincs vége...** Mert a **27. fejezetben a próféta már a színbort adó szőlőről énekel:** „Én, az Úr vagyok a védelmezője, minduntalan öntözgetem. Éjjel-nappal őrzöm, hogy senki se bánthassa. Nincs bennem harag, de ha tövis és gaz kerül eléem, küzdeni fogok ellene, és elégetem! De aki oltalmat vár tőlem, *béküljön meg velem, béküljön meg velem!* Eljön majd az idő, mikor gyökeret ver Jákób, virágozni, virulni fog Izráel, termésével pedig elárasztja a világot” (Ézs 27,3-5).

Kedves Testvéreim! Béküljünk meg a mi Istenünkkel. Az az idő, amikor Izráel a termésével elárasztotta a világot – eljött. A termés az Úr Szolgája, Jézus Krisztus. Ő az a kertész, aki az oltár előtt felolvasott ígénkben rimánkodik a Gazdának, a Mennyei Atyának, hogy hiába nem termett már három éve a fügefafa, hadd ássa körül, és hadd trágyázza meg, -- hátha terem gyümölcsöt utána (Lk 13,8-9). Jézus a keresztfán a saját kiontott vérével öntözött és tisztított meg minket az ördög és a halál hatalmától, nekünk ajándékozva az *örök életet*. **Jézus az igazi szőlőtő. Mi vagyunk a szőlővesszők. Aki Jézusban marad, az sok gyümölcsöt terem** (Jn 15,5).

Adjunk hálát Istennek mindezért, mert – *megemlékezett irgalmáról és kegyelméről,* amelyek öröktől fogva vannak: **Hozzád emeljük, Urunk, lelkünket, benned bízunk. Utaidat Urunk, ismertesd meg velünk, ösvényeidre taníts meg minket.** Ámen.